

Проминуло дев'ять років...

Але ще й досі з сльозами на очах і болем у душі я згадую...

Я, як і кожна жінка, яка має стати мамою, ждала з нетерпінням появу дитини. Радощам не було меж, коли народила сина. Та материнська радість і горе прийшли одночасно. Від лікарів почула болючі слова: "Ваш син народився інвалідом". Душевний біль, Відчай.

Поруч зі мною раділи і годували своїх діток мами. А моє серце рвав на частини розпач, розум свердлила думка: «Чому це сталося з нами? За що?». Було сильне відчуття неповноцінності, якоїсь провини.

Невдовзі я усвідомила, що сльозами горю не допоможеш, зрозуміла, яка важлива моя роль як мами у долі дитини. Я маю бути сильною заради неї, і сили я просила у Бога через молитву.

Після пологового будинку нас з дитиною направили в дитяче відділення обласної лікарні для подальшого лікування. В народі кажуть, що Бог не без милості, а світ не без добрих людей. Ось таким добрим людям я завдячую: лікарям Геннадію Олександровичу та Івану Степановичу, які допомагали в лікуванні, не шкодували сил, а мене підтримували у хвилини розпачу.

Дитині необхідне було хірургічне втручання, а можливо, і не одне. Я наче крізь землю провалилась.

Неможливо висловити того душевного болю, коли доводилось стояти біля операційної по 4-5 годин. Були такі хвилини, що не хотілось жити, але знову і знову збиралась із силами. «Я плакати не буду, тільки тебе. Боже, я просити буду, і за лікарів молитися буду».

Протягом року дитині зробили три операції. Проїшов час і нас з лікарні виписали додому.

Одного сонячного дня, тримаючи дитину на руках, я стояла біля вікна. Мій син показав пальчиком на маленьку вишеньку, яка розцвіла. І спливла думка: "Які вітри, які хуртовини шуміли у її вітах", але бачиш... пережила осінь і зиму, і знову розцвіла, бо квітнути і розцвітати -це сенс її життя". Ця тендітна вишенька дала мені надії в житті. Я вірила, що мине час і розквітне білим цвітом доля моєї дитини. Чорна смуга в нашому житті потроху світлішає.

Зараз мій син ходить у школу, а я радію його успіху. Проте материнське серце немає спокою і досі, бо хворобу ще не до кінця подолано. Можливе і ще хірургічне втручання. Але, не втрачаючи надії, сподіваюсь...

Г.Сидорчук, с.Невірків